

ภาพยนตร์ฆ่าเราทุกข์เข็ญ คืออะไร?

ภาพยนตร์อิสระของโคลอมเบีย มีสองสาย สายหนึ่งมุ่งตีความหรือวิเคราะห์ความเป็นจริง ส่วนอีกสายหนึ่งเน้นค้นพบองค์ประกอบเชิงมานุษยวิทยาและวัฒนธรรมภายในความเป็นจริงนั้น แล้วแปรเปลี่ยนมัน ในช่วงต้นทศวรรษ 1970 ภายใต้กฎหมายสนับสนุนภาพยนตร์ เกิดสารคดีประเภทหนึ่งขึ้น ซึ่งลอกเลียนความสำเร็จและวิธีการของภาพยนตร์อิสระเหล่านี้อย่างผิวเผิน จนบิดเบือนสารัตถะเดิม ความทุกข์เข็ญกลายเป็นหัวข้อสะเทือนใจ และกลายเป็นสินค้าอันขายได้ง่าย โดยเฉพาะในต่างประเทศ ที่ทำหน้าที่เป็นด้านตรงข้ามของความมั่งคั่งของผู้บริโภค

แม้ว่าในภาพยนตร์อิสระ ความทุกข์เข็ญใช้เป็นองค์ประกอบในการประณามและวิเคราะห์ แต่แรงขับเชิงพาณิชย์กลับเปลี่ยนมันเป็นเพียงวาล์วระบายให้แก่ระบบที่สร้างความทุกข์นั้นเอง แรงจูงใจเชิงผลกำไรไม่เปิดพื้นที่ให้เกิดแนวทางใหม่สำหรับการวิเคราะห์ความทุกข์เข็ญ แต่กลับสร้างแนวทางปลุกเร้าอารมณ์ จนกลายเป็นแนวทางหนึ่งที่เราอาจเรียกว่า “*ภาพยนตร์มิเชราบิลิสต์*” หรือ “*ภาพยนตร์ฆ่าเราทุกข์เข็ญ*”

ความบิดเบือนเหล่านี้พาภาพยนตร์โคลอมเบียไปสู่เส้นทางอันตราย ความทุกข์เข็ญถูกนำเสนอเป็นเพียงมหรสพอีกรูปแบบหนึ่ง ให้ผู้ชมระบายความรู้สึก ผิด สะเทือนใจ แล้วสบายใจในที่สุด ด้วยเหตุนี้เราจึงสร้างภาพยนตร์ THE VAMPIRES OF POVERTY ขึ้นมาเสมือนยาแก้พิษ เป็นการชำระล้างแบบมายาคอฟสกีให้ผู้ชมตระหนักถึงการเอารัดเอาเปรียบเบื้องหลังภาพยนตร์ฆ่าเราทุกข์เข็ญ ที่ลดทอนมนุษย์เหลือเพียงวัตถุ เหลือเพียงเครื่องมือตอบสนองวาทกรรมที่ไม่ใช่เสียงของพวกเขาเอง

หลุยส์ ออสปีนา และ คาร์ลอส มายโยโล
ผู้กำกับ *แวมไพร์แห่งความยากจน*
[ต้นฉบับ ค.ศ. 1978]